

Slabina myslících strojů je v tom, že vážně věří všem informacím, které dostávají, a reagují podle toho.

VORIAN ATREIDES,
ČTVRTÝ POHOVOR S ARMADOU LIGY

Primero Vorian Atreides stál v čele skupiny pěti balist na oběžné dráze planety, rozryté hlubokými kaňony, a studoval síly nepřátelských robotů, které se proti němu shromáždily. Byly elegantní a stříbrné jako nějaké dravé ryby. Účelný, praktický design jim bezděčně propůjčoval půvab ostrých nožů.

Omniovy monstrózní síly převyšovaly lidská plavidla v poměru deset ku jedné. Bojové lodě Džihádu ale byly vybaveny překrývajícími se vrstvami Holtzmanových ochranných štítů a nepřátelská flotila je mohla bombardovat, aniž by jim jakkoli ublížila a aniž by postoupila dál k povrchu planety IV Anbus.

Lidská obrana sice neměla dostatečnou palebnou sílu na to, aby stroje zničila, dokonce ani na to, aby je zahnila, ale příslušníci Džihádu budou stejně bojovat dál. Lidé a stroje stáli proti sobě nad planetou na mrtvém bodě.

Omnius a jeho síly dosáhly v uplynulých sedmi letech mnoha vítězství, podrobily si malé okrajové kolonie a vytvořily si základny, ze kterých mohly vysílat nekonečné vlny útoků. Ale nyní se vojska Džihádu zapřísáhla, že tuto Nepřipojenou planetu ochrání za každou cenu – ať už to místní obyvatelstvo chce, nebo ne.

Dole na planetě se Vorianův kolega primero Xavier Harkonnen pokoušel dosáhnout nějakého pokroku v diplomatických jednáních se zenšítstvámi stařešiny, vůdci primitivní buddislámské sekty. Vor pochyboval, že přítel nějak výrazně uspěje. Xavier byl na dobrého vyjednavče příliš neústupný: na prvním místě byl u něj vždycky smysl pro povinnost a přísná věrnost cílům mise.

Kromě toho byl Xavier vůči těm lidem zaujatý... a oni si to bezpochyby uvědomovali.

Myslicí stroje chtěly planetu IV Anbus. Vojska Džihádu je musela zastavit. Pokud se zenšítstvá chtějí izolovat

od galaktického konfliktu a nespolupracovat se statečnými vojáky, kteří bojují za svobodu lidské rasy, pak jsou k ničemu. Vor jednou žertem přirovnal Xaviera ke stroji, protože vidí věci stejně černobíle, a přítel se chladně zamračil.

Podle zpráv z povrchu planety se zensititší náboženští vůdci ukázali být stejně umínění jako primero Harkonnen. Obě strany se tvrdohlavě držely svých stanovisek.

Vor nijak nezpochybňoval velitelský styl svého přítele, i když se tolik lišil od jeho vlastního. Vor, který vyrostl mezi myslícími stroji a byl vychován jako jejich důvěrník, nyní přijímal „lidskost“ ve všech jejích aspektech a těšil se z objevené svobody. Připadl si volný, když sportoval, hrál, chodil do společnosti, žertoval s jinými důstojníky. Tolik se to lišilo od všeho, co ho naučil Agamemnon...

Vor si tady nahoře na orbitě uvědomoval, že se bojové lodě robotů nikdy nevzdají, dokud nezískají statistickou jistotu, že nemají možnost zvítězit. V uplynulých týdnech pracoval na komplikovaném plánu, jak přimět Omniovu flotilu k porážce, ale ještě nebyl připraven ho provést. Ale dojde k tomu brzy.

Tento mrtvý bod na oběžné dráze nad planetou se naprosto lišil od bojových her, které Vor s oblibou hrával s džihádskými posádkami během hlídek, i od zábav, které si navzájem připravovali před lety s robotem Seuratem za dlouhých poutí mezi planetami. Tahle nudná slepá ulička moc povyražení nenabízela.

Pozoroval v dálce body.

V opačném směru se k nim na oběžné dráze jako hejno piraní brzy přiblíží robotická flotila. Vor, hrdě vypjatý ve výrazné tmavě zelené vojenské uniformě s rudými znaky – v barvách Džihádu, symbolizujících život a prolitou krev – jako obvykle vydá rozkazy. Nařídí všem bojovým lodím hlídkové flotily aktivovat Holtzmanovy štíty a monitorovat je, zda se nepřehřívají.

Robotické válečné lodě, ježící se zbraněmi, byly žalostně předvídatelné. Vorovi muži se často sázeli o to, kolik výstřelů nepřítel vypálí.

Díval se, jak se jeho síly přeskupují, jak jim nařídil. Balistě v první řadě velel Xavierův adoptivní bratr Vergyl Tantor. Přesunul se s ní do určené pozice. Vergyl sloužil v armádě Džihádu uplynulých sedmnáct let a Xavier na něj pořád zblízka dohlížel.

Už víc než týden se tady nic nezměnilo a bojovníci byli čím dál tím netrpělivější. Stále znova se na orbitě míjeli s nepřítelem, ale nebyli schopni udělat nic víc než nafukovat hrud' a jako exotičtí ptáci předvádět své bojové peří.

„Člověk by řekl, že se ty stroje už poučí,“ postěžoval si Vergyl do vysílačky. „Nebo pořád doufají, že uděláme nějakou botu?“

„Jenom si nás testují, Vergyle.“ Vor se vyhýbal formalitě hodností a sledu rozkazů, protože mu to trochu moc připomínalo strnulé postupy strojů.

Už jednou toho dne se cesty obou flotil nakrátko zkřížily. Robotické lodě vypálily salvu explozivních střel. Ty jen zabubnovaly do neprostupných Hotzmanových štítů. Vor sebou ani necukl, když pozoroval další neškodné výbuchy. Znepřátelené lodě se na pár chvil dostaly do těsného, chaotického chumlu, pak se ale navzájem minuly.

„Tak fajn, nahlaste mi součet,“ zavolal.

„Osmadvacet výstřelů, primero,“ ohlásil jeden z důstojníků na můstku.

Vor přikývl. Pokaždé to bylo něco mezi dvaceti a třiceti střelami, ale on sám odhadoval dvaadvacet. Vyměnil si s důstojníky ostatních lodí gratulace a dobromyslné lamentace nad tím, že se spletli jen o jednu nebo o dvě střely, a dojednal si vyplacení sázek. Výherci a poražení si mezi sebou rozdělí služby a přiděly potravin navíc.

Totéž se odehrálo už téměř třicetkrát. Ale nyní, když se k sobě obě bojové skupiny znovu podle očekávání blížily, měl Vor v rukávu ukryté eso.

Džihádská flotila zůstávala vyrovnaná v perfektní formaci, stejně disciplinovaná jako stroje.

„Tak na to jdeme znovu.“ Vor se obrátil ke své posádce na velitelském stanovišti. „Připravte se na odvetu.“

Nastavte štíty na plný výkon. Víte, co máte dělat. Máme s tím už zkušenosti.“

Palubu lodi rozechvělo hučení, vrstvy kmitajících se ochranných štítů, napájených mohutnými generátory, se připojily k motorům. Jednotliví velitelé budou pečlivě kontrolovat, zda se štíty nepřehřívají, což byla fatální chyba systému. Stroje to naštěstí – alespoň prozatím – netušily.

Podíval se na vedoucí balistu, která letěla v čele na oběžné dráze. „Vergyle, jsi připraven?“

„To jsem už pár dní, pane. Tak je vyřídíme!“

Vor zkontroloval své specialisty na ničení a taktiku, vedené jedním ze žoldněřů planety Gináz Zonem Norettem. „Pane Norete, předpokládám, že jste rozmístil všechny ty svoje... pasti na myši?“

Signál došel zpět. „Všechny jsou v perfektních pozicích, primero. Všem našim lodím jsem poslal přesné souřadnice, takže sami se jim vyhneme. Otázka je, jestli si jich stroje nevšimnou?“

„Já už je zaměstnám, Vore!“ ozval se Vergyl.

Válečné lodě strojů se vynořovaly, blížily se bodu setkání. Myslíci stroje sice neměly žádné estetické cítění, přesto se však z jejich výpočtů a praktických technických projektů zrodily lodě s půvabnými křivkami a dokonale hladkými trupy.

Vor se usmál. „Do toho!“

Zatímco se Omniova bojová skupina blížila jako hejno chladnokrevných hrozivých ryb, Vergylova balista najednou plnou rychlostí vyrazila vpřed a začala pálit novým bleskovým systémem fázové palby. Ten vždy na milisekundu vypnul ochranné štíty na přídi, přesně nastavené tak, aby jimi vypálené projektily mohly projít.

Prudké střely zasypaly nejbližší plavidlo strojů. Vergyl byl v mžiku zase pryč, změnil kurs arazil si cestu dolů chumlem robotických lodí jako nějaký splašený saluský býk.

Vor vydal rozkaz k rozptýlení. Zbytek jeho lodí rozpustil formaci a rozlétl se, uklidil se z cesty.

Stroje se pokoušely na nečekanou situaci nějak zareagovat, ale nemohly dělat nic víc než pálit na loď Džihádu, kryté Holtzmanovými štíty.

Vergyl se svou vedoucí balistou vyrazil zase kupředu. Měl rozkaz ve zběsilém výpadu vyprázdnit zásobníky zbraní. Raketa za raketou explodovala na plavidlech robotů, působila značné škody, ale neničila je. Ve vysílačkách se ozývalo lidské povzbuzování.

Ale Vergylův taktický manévr byl pouhé rozptýlení. Většina Omniových plavidel pokračovala ve své standardní dráze... přesně do prostoru minového pole, které na orbitě nastražil žoldněř Zon Noret se svým týmem.

Obří miny pokrývala vrstva materiálu, díky níž byly pro senzory téměř nerozpoznatelné. Daly by se snad odhalit pilným průzkumem a pečlivým sledováním, ale stroje byly rozptýleny Vergylovou zběsilou a neočekávanou agresí.

Dvě vedoucí bojové lodě strojů narazily do řady silných min a vybuchly. Masivní detonace vyrvaly díry do přídílí, trupu i krytů motorů. Zničená nepřátelská plavidla vybočila z kursu a vzňala se, jedno se setkalo s další minou.

Tři další lodě robotů, kteří si stále ještě přesně neuvědomili, co se děje, se střetly s neviditelnými vesmírnými minami. Pak se bojová skupina strojů vzpamatovala. Zbývající lodě si nevšímalý Vergylova útoku, rozptýlily se a nasadily senzory k detekci ostatních rozmístěných min. Vlnou pečlivě cílených střel je odstraňovaly z cesty.

„Vergyle – konec,“ vydal rozkaz Vor. „Všechny ostatní balisty, seřadte se. Už jsme se pobavili dost.“ Opřel se ve svém velitelském křesle a spokojeně si oddechl. „Pošlete na průzkum čtyři rychlé kindžály, aby zjistily, kolik škody jsme napáchali.“

Zapnul soukromou vysílací linku a na obrazovce se objevila tvář žoldněře z Ginázu. „Norete, za tohle dostanete se svými lidmi medaili.“ Žoldněři, když nebyli zrovna maskovaní pro kladení min a další tajné operace, nosili místo zelenorudých zlaté a rudé uniformy podle

vlastního návrhu. Zlatá představovala značné sumy, které za svou práci dostávali, a rudá krev, kterou prolili.

Poničená Omniova bojová flotila za nimi pokračovala ve své orbitální hlídce, nezastrašená, podobná žralokům, slídicím po potravě. Z lodí se už vynořily roje robotů, jako vši se hemžily po jejich trupech a prováděly rozsáhlé opravy.

„Vypadá to, že jsme jim ani nerozčepýřili peří!“ ozval se Vergyl, když se jeho balista zase připojila ke skupině džihádských lodí. Znělo to zklamaně. Pak dodal: „A stejně nám IV Anbus nesebrali.“

„To teda sakra ne. Už jsme jim toho za posledních pár let nechali dost. Už je načase tuhle válku obrátit.“

Vor by rád věděl, proč stroje tak dlouho čekají a proč už dávno konflikt nevystupňovaly. To nebyla jejich obvyklá taktika. Jako syn Titána Agamemnona rozuměl tomu, jak funguje počítačová mysl, více než kdokoli jiný z celého Džihádu. Když o tom teď tak uvažoval, začínalo mu to být pořádně podezřelé.

Nejsem to nakonec já, kdo je čím dál tím předvídatelnější? Co když roboti jen chtějí, abych uvěřil, že nemění taktiku?

Zamračil se a spojil se vysílačkou s vedoucí balistou. „Vergyle? Mám z toho špatný pocit. Pošli průzkumné lodě, aby prohlédly a zmapovaly krajinu dole. Myslím, že stroje něco chystají.“

Vergyl Vorovu intuici nezpochybňoval. „Pořádně si to tam dole prohlédneme, primero. Jestli tam převrátili jenom kamínek, tak to objevíme.“

„Mám podezření, že udělali něco víc. Snaží se o nějaký podvod – tím svým předvídatelným způsobem.“ Vor se podíval na chronometr. Věděl, že má celé hodiny, než se bude muset obávat dalšího střetnutí na oběžné dráze. Přesto byl netrpělivý. „Zatím, Vergyle, velíš bojové skupině. Já sletím dolů a zjistím, jestli se tvému bratrovi povedlo nějak rozumně se domluvit s našimi ženšítskými přáteli.“